

El nostre rector J. Bosco Faner del Seminari de Menorca i de la Parròquia de sant Esteve de Ciutadella ens ofereix una obra datada del segle II que ens parla dels apòstols, els Pares de l'Església que van escriure les normes sobre les ensenyances de Jesús, que els va transmetre per fundar la vertadera religió Cristiana.

En Bosco s'introdueix dins un món de temps remot per captar l'essència directa que Jesús predicava als apòstols per regir d'una manera disciplinada el comportament humà dins la societat, per conduir-la devers la fe com una forma sana i natural de convivència i respecte amb els nostres germans. En Bosco ho constata amb les Cartes de l'oncle a la seva neboda, que ha publicat amb mestria per sentir el batec espiritual d'aquella època.

De sempre en Bosco s'ha interessat d'aprofundir les Escriptures per transmetre als seus feligresos la vida de Jesús, el Fill de Déu nascut de la Verge Maria a la terra de Betlem, amb una força interior que es bifurca en dos rius creatius que desemboquen en la literatura i la poesia com una font productiva de saber i coneixement de tots els misteris que envolta la vida de Jesús.

La seva constància i la inquietud interior per escriure l'arrosseg a satisfer el seu sentiment de trobar la perfecció, perquè els lectors puguem identificar-nos amb les sàvies paraules apreses de l'estudi teològic que ell com a deixeble de Déu s'ha allionat.

El seu interès no atura i comparteix amb nosaltres els estudis d'investigació que realitza ininterrompudament per combregar amb la seva ànima. Aquella realitat viscuda del sacrifici sagrat de Jesús per redimir-nos del pecar d'ahir i d'avui. Amb la finalitat de fer tornar reviure els temps que va fer a la terra aquell Fill de Déu que prodigava la bondat amb tots els porus de la seva sagrada pell. Com únic precepte per seguir en la nostra vida accelerada i estressant del segle XXI que necessita desesperadament les dolces paraules d'aquell Home que tot el que pronunciaven els seus llavis era profundament envoltat d'amor per nosaltres.

Potser com un Cèsar, però adaptat al poble d'una manera pura i sincera plena d'amor i respecte. La ment de Jesús era avançada al seu temps, predicava amb una saviesa innata que cada pensament que li fluïa es convertia en un manament de les lleis de Déu, que ens vol conduir pel bon camí de la puresa i convivència d'una vida que aspira a ser digna d'assolir un lloc en el cel.

La font creativa d'en Bosco raja del seu sentiment místic, que ens envolta de la calidesa de les ensenyances del nostre Creador. Com els seus fills estimats que mai no ens desemparen, ens cuida des de lluny tant en l'alegria com en l'adversitat, però sempre present en les nostres oracions de cada dia.

Felicito sincerament en J, Bosco Faner per la seva dedicació a les lletres, les quals li han concedit el Premi Nacional d'Humanitats de la Concòrdia, com una persona que dedica el seu temps a la màxima expressió de la paraula.

Anna Maria Ticoulat i Coll

MAI NO ESTIC SOLA...

Megasonet

Mai no estic sola al meu espai eteri:
l'àngel del dia em vetlla amb ull de foc
i sento l'escalfor del mut misteri
que em rega l'esperit a poc a poc...
Potser per dar-me aquell secret d'altura
que cullo com si fos fruita madura.

Mai no estic sola dins de l'univers
perquè la nit, quan fa conreu de gebre
em dicta entre mil flames cada vers
que es fa caliu al cor d'invicta febre.
Interna paradoxa que em captiva
i em fa sentir, morint-me, molt més viva.

Mai no estic sola, ni en l'adversitat.
Només el cel ho sap, que sóc covarda,
però em fa viure sense pietat
un somni de migdia en plena tarda.
I omple amb clarors de l'ànima els meus ulls
mentre que el cos s'esberla en els esculls.

Malgrat tots els turments de cada jorn
jo fujo pel destí, sense retorn.
I tinc una veu dintre que em consola
perquè, sense ningú, mai no estic sola!

FLOR DE FIRMAMENT

Megasonet

La nit se'm fon, solemne, a l'esperit;
potser m'envia un polen d'infinít
perquè em fecundi l'ànima marina
amb germen d'un espai que m'endevina.
Només sóc un corpuscle d'aquest cel
que desitja tornar-se un dia estel.

I en el balcó mirífic de l'esfera
contemplo l'univers talment foguera
encesa en el jardí de l'altitud
on cada flor és cristall d'excelsitud.
I rutila, incansable, amb l'ala oberta
i vola com forment d'espiga incerta.

I aquest espai, mutable, fa camins
per entre els raigs fulgents dels seus robins
que em porten vers l'enigma de l'arc iris
i cremo els meus colors com màgics ciris.
Si és l'entrada de la llar de Déu,
potser em sigui el recer del cor romeu.

Mentre que l'ull, fet calze, beu l'oracle
a poc a poc sóc doll d'aquest miracle.
I em vaig tornant abisme incandescent
i flor d'aquest jardí del firmament!

ANNA MARIA TICOULAT I COLL